

Studiegroep Pedofilie
Consciencestraat 46
2000 Antwerpen

Voor informatie betreffende de documentatiedienst kan men ook schrijven naar:
Documentatiedienst Pedofilie
Guido Gezellelaan 64
3550 Heusden

Alfons C. Elsen
Studiegroep Pedofilie

III Naar aanleiding van een aanranding te Brussel

Enkele uren geleden was ik getuige van een aanranding van twee mannen door twee Noordafrikanen, bijgestaan, van op afstand, door twee van onze landgenoten, of alleszins mensen van het 'blanke' type. Door snel ingrijpen van enkele jongeren kon een van de vier jongens worden aangehouden. Spijtig genoeg was het weer een Noordafrikaan, die in de grijpgrage vingers van de politie terecht kwam. Ter verduidelijking: sinds enkele maanden leeft Brussel in een sfeer van aanrandingen, die, zo meld de media, *alle het werk zijn van Noordafrikanen*.

De jongen die bij de kraag werd gevat, kon amper dertien jaar zijn, de leeftijd van zijn 'vrienden' lag aanzienlijk hoger: zestien à twintig jaar. Zij werden natuurlijk (nog) niet gevat. Toen die knaap op een rustbank zat, in afwachting van de komst van de politie, en omgeven was door diegenen die hem hadden opgepakt, waaronder mezelf, werd ik onrustig en later stelde ik mij allerlei vragen. Waaronder: wat brengt een kind tot zo'n daad? hoe komt het dat zo'n kind nog zo laat op straat zwerft? waarom was de groep gemengd? Vragen die dringend een antwoord moeten krijgen, om erger te voorkomen.

Als ik bedenk dat er een grote kans bestaat dat twee landgenoten twee kinderen hebben opgestuurd om twee mensen van hun brieventas te ontdoen, wekt dit bij mij een angstreaktie op: onze maatschappij heeft een nieuwe manier ontdekt om de gastarbeiders uit te buiten. Tevens legt zij de basis voor een nieuw soort *pooierij*.

Wat is het gemakkelijk om die kinderen te beschuldigen, die zich amper kunnen verdedigen, en ze te laten opsluiten als echte misdadigers. Welk alternatief kunnen we hen bieden?

Kinderen die de avond en misschien een deel van de nacht op straat doorbrengen, worden gekonfronteerd met het uitgaansleven, waaraan zij niet kunnen deelnemen. Hun geldbeugel is niet zo rijkelijk gevuld als de onze. Zij worden in een andere mentaliteit opgevoed, zij kennen een verschillend familieleven. Wie zou het hun kwalijk kunnen nemen dat zij door geld worden bekoord? Het zijn kinderen...

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat wij elke aanranding door de vingers moeten zien, natuurlijk niet! Wij kunnen hen echter wel helpen en hier sluit ik mij aan bij de opvattingen van Father Edward Flanagan (1886-1948), die stelt dat een kind *altijd* gehoorzaam is, helaas, heeft het soms een slechte leider. Vermits een kind

steeds beïnvloedbaar is, blijft het open voor nieuwe opvattingen en ideeën. Geef het een interessante bezigheid, laat het aan sport doen en je maakt van een jonge delinquent een eervolle burger (Will & Fulton Oursler, *Father Flanagan's Boys Town*, 1952).

Waarom kunnen wij het niet proberen? Een buurthuis in het centrum van de vreemdelingenwijken, met allerlei spel- en sportakkomodaties. Je geeft hen iets om op te bouwen en waarvoor ze kunnen zorgen. Het verschil in opvoeding en taal vervagen dan tot een bijzaak: geen enkel kind vindt het leuk zich te vervelen. Dus, geef je hen een alternatief voor de rustige wandelaar. Want mensen uitschudden is voor hen tenslotte ook een spel: een spannende activiteit. Voor de winnaar is er een prijs aan verbonden, voor de verliezer loopt het falikant af.

De kosten van zo'n speelhuis zullen niet opwegen tegen de kosten die worden gemaakt door de gerechtelijke diensten voor opleiding, veroordeling en dergelijke meer.

Ten slotte: je zorgt er toch ook voor dat jouw gasten niets tekort komen. Ik kan je verzekeren dat het pijn doet als je een kind in een kombi ziet duwen. Want het blijft een kind, niettegenstaande dat het even groot is als de begeleidende agent!

C. De Coninck
Student criminologie
K.U. Leuven